

ג'ון דון

שלושה שירים

(מאנגלית: שמעון זנדבנק)

זמר

תָּפַס בְּיַד כּוֹכֵב נּוֹפֵל,
עִבַּר אֶת שְׁרֵשׁ הַדּוֹדָא,
אָמַר הֵיכֵן הוּא יוֹם אֶתְמוֹל
אוּ מִי הַפְּרִיס פְּרִסַת שְׂדֵה,
לְמַדְנֵי זֶמֶר בְּנוֹתֵיהֶם,
חֲלָצְנֵי מִקְנֵאתֵיהֶנָּם,
נַחֵשׁ
אִם יֵשׁ
סוּפָה נוֹשֵׂאת חֲכָמָה לְכָל דּוֹרֵשׁ.

אִם לְהַזְיֹת נוֹצְרֵת,
לְמַרְאוֹת וְלִפְלָאִים,
נוֹעֲזֵנוֹד שְׁנַיִם רַבּוֹת
עַד שֶׁשְׁעָרָךְ יִלְבִּין,
וּכְשֶׁתָּשׁוּב סֵפֶר לִי, אָחָא,
אֵילוּ נִפְלְאוֹת אַרְעוֹךָ,
סֵפֶר לִי גַם
כִּי לְהַדְרֵם:
אֲשֶׁה יָפָה נְאֻמָּנָה אֵין בְּעוֹלָם.

אִם תִּמְצָא אַחַת, סֵפֶר,
אֲעֲלֶה לְרִגְלֵי שְׁמָה;
לֹא, מוֹטָב שְׁלֹא אֵלָךְ,

גם אם נפגש מסתמא.
אולי הייתה נאמנה
כשנפגשם לראשונה:
אכל בינתיים
בגדה אפים
לא עם אחר ולא עם שנים.

עלות השחר

נכון, כָּבֵר יוֹם ; כֵּן, אֵין סֶפֶק.
וְעַל כֵּן, תִּגִּיד לִי, אֵתָה מִסְתַּלַּק ?
לְמָה לְקוֹם ? כִּי הַשֶּׁמֶשׁ זָרְחָה ?
וְכִי שְׁכַבְנוּ מִפְּנֵי שֶׁשָּׁקְעָה ?
אִם חֲרָף הַחֲשׁוֹךְ שֶׁבִּעֲנֵנו כָּאֵן נַחַת,
חֲרָף הָאוֹר נִשְׁאַר כָּאֵן בְּיַחַד.

הָאוֹר אֵין לוֹ פֶּה, רַק עֵינַיִם בְּרֹאשׁ ;
לוֹ יָדַע לְדַבֵּר וְלֹא רַק לְבַלֵּשׁ,
אֲזַ לְכֹל הַיּוֹתֵר הִיָּה אוֹמֵר
שֶׁאֲנִי נִהְיִית וְרוֹצֶה לְהִשְׁאַר,
וְאוֹהֶבֶת אֶת לְבִי וּכְבוֹדִי — עַד כִּי לֹא
אֲזוּז מִן הַגֶּבֶר שֶׁהֵם שָׁלוּ.

עֲסָקִים — בְּגִלְל זֶה תִּבְרַח לִי מִכָּאֵן ?
בֵּין חֲלָיִי הָאֶהָבָה — זֶה הַכִּי מְסֻפֵּן.
אֲחַת לִי אִם גִּבֵּר דְּלִפּוֹן אוֹ דְּפוּק
אֶבֶל הָעֶקֶר שֶׁאֵינְנו עֲסוּק.
אִישׁ עֲסָקִים הַמְתַּנֶּה אֶהָבִים
הוּא כְּגִבֵּר נִשׁוּי שֶׁכִּפְּיו עֲגָבִים.

גן טוויקנם

מכה אַנקות ומוצף דַמעות
באתי לְכאן אַל מעין אַביבי,
וְאַל תוף עיני וְאַל תוף אַזני
לשאף נִיחוחות, מְזוּר לְכאבי;
אַף אַבוי לי, הַבּוֹגֵד-בִּיעֲצָמִי, בַּת-לִוְאי
עֲמָדִי: אֶהְבֵּת עֲבָיִש מְמִירָה,
הַהוֹפֵכֶת מִן לְמִרְרָה;
וְכַדִּי שֶׁהֵגַן יַחֲשֵׁב לְגִן-עֵדֶן מִמֶּשׁ
הַבֹּאֲתִי אֲתִי אֶת הַנֶּחֱשׁ.

מוטב הָיָה לי אלו העיב
חָרַף על זיו הַמְקוֹם,
אלו הָיָה הַכַּפּוֹר הַקּוֹדֵר
אוֹסֵר על הַעֲצִיִּים לְצַחֵק לי הַיּוֹם;
אַף כְּדִי שְׁאֹתוֹ לַעַג מֵר
לֹא יִפְגַּע בִּי, וְגַם מִן הֵגֵן לֹא אָמוּשׁ,
תְּנִי, אֶהוּבָה, וְאַהֲבֵיהַ כְּאֵן חֶפֶץ דּוּמָם לְלֹא חוֹשׁ;
כְּגוֹן דּוֹדָאִים הַנוֹתְנִים בִּיבָבָה אֶת קוֹלָם,
אוּ כְּגוֹן מְזַרְקָה בּוֹכִיָה לְעוֹלָם.

בוֹאוּ לְכֹאן, הָאוֹהֲבִים, וְגִבִיעַ בְּדִלַח אֲתֻכֶם,
וְטָלוּ דַמְעוֹתַי, שֶׁהֵן יַיִן אֶהְבֵּת לְבִי,
בְּחִנּוּ אֶת דַּמְעוֹת אֶהוּבָת בֵּיתְכֶם
שֶׁהֵן כּוֹזְבוֹת אִם אֵין טַעֲמָן כְּטַעֲמִי;
לֹא בְּעֵינַי זוֹהֵר הַלֵּב, אוֹיְהִי-לִי,
וּמְחַשְׁבֵּת אֲשֶׁה לֹא בְּדַמְעוֹת מִתְגַּלָּה,
כְּשֶׁם שְׁלִבוֹשָׁה אֵינוֹ מִתְגַּלָּה בְּצִלָּה.
הוּ מִיִּן סוּטָה! – רַק הִיא נֶאֱמָנָה,
וּמְמִיתָה אוֹתִי בְּעֲצָמַת אֲמוּנָה.